

Neděle 18.6.2006 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Text: „*Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla. Vždyť právě když jsem sláb, jsem silný.*“ (2K 12, 9.10)

Je příjemné být velký a silný. V životě se nám to často hodí a jsme rádi, když si dokážeme poradit s překážkami a nemusíme se bát zlého a nebezpečí. *Pokud si dobře vzpomínám*, poprvé to bylo asi ve 2. třídě, kdy jsem si moc přál, abych byl větší a silnější. To ve škole „*řádil*“ jeden zlý kluk, který si vždy vyhlídl někoho slabšího a pak ho zmlátil. Já jsem patřil mezi ty, co dostali. *Pak* jsem chtěl být velký a silný na jedné brigádě, kdy jsem si jako 17letý student vydělával o prázdninách v jednom stavebním podniku. Jednou jsem přišel do práce a mistr mě zavedl k nákladnímu autu s přívěsem (*trambus*), které bylo plně naloženo 50kg-pytli cementu, a řekl, že to mám všechno složit do skladu. Zatočila se mi z toho hlava! Byl jsem na to sám a před tou obrovskou hromadou cementu jsem si připadal úplně ztracený! Ani nevím, jak jsem to za těch 8 hodin dokázal, ale úkol jsem splnil. Víím, jak by se mi tehdy hodilo, kdybych byl větší a silnější. Možná máte podobné životní zkušenosti. Možná znáte ten pocit bezmoci a ztracenosti v nějaké podobné situaci?! Někteří mají čerstvé zkušenosti s maturitou (vědí, jak se cítili malí před ní), jiní s nemocí, s nějakou životní krizí. Jak by se nám to hodilo, kdybychom byli silnější, statečnější, odvážnější či odolnější a lépe zvládali některé životní situace!

1. *Zápas se slabostí*

Otevřeli jsme dnes Bibli a nahlédli do vnitřního světa známého křesťana, ap. Pavla. Tento muž ve svém dopise křesťanům v Korintu píše o tom, jak Bůh jednal v jeho životě. Dopřál mu vzácné duchovní zkušenosti, ale na druhé straně dopustil také trápení. Jeho práci i život mu začalo ztěžovat určité zdravotní omezení. Nedočteme se, co to přesně bylo. Ale byla to komplikace, brzda, zkouška. A co udělá křesťan, když přijde nemoc nebo jiné trápení? Modlí se k Bohu. Volá o pomoc. A Bůh slyší a na naše modlitby odpovídá. Apoštol volal k Bohu víckrát a čekal, že ho Pán uzdraví. Tak to Bůh dělává: uzdravuje člověka, posiluje ho a zvedá! Jenže zde se nedělo NIC! Zdravotní stav se nezlepšuje! Potíže nemizí ale pokračují! Modlí se Pavel málo, špatně nebo potichu? *Ne*. Bůh slyší a nakonec zvláštním způsobem odpovídá: „*Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.*“

Když se modlíme k Bohu o pomoc, čekáme Jeho záchranu, *když* prosíme o zdraví, čekáme, že se nás dotkne uzdravující rukou! Co když se to nestane? Někdy to dokážeme přijmout, jindy jsme smutní, zklamáni, zmateni...Někdo se drží Boha dál, někdo jiný od Něho v bolesti, ve vzdoru odejde.

Křesťan Pavel Boží odpověď přijímá, snaží se jí porozumět a ve své situaci ji také domýšlí. A jaký je výsledek? „*A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova. Proto rád přijímám slabost, urážky, útrapy, pronásledování a úzkosti pro Krista. Vždyť právě když jsem sláb, jsem silný.*“ To snad NE!!! Jako kdyby nestačila ta samotná Boží odpověď! Ještě navíc k tomu ten komentář a závěr!!!

2. *Boj nebo kapitulace?*

Jak to tedy je? Co nám Bůh těmito slovy a příkladem svého apoštola říká? Je každá slabost, nemoc, trápení výzvou k tomu, abychom se učili trpělivosti, pokoře a odevzdání a všechno mlčky a trpně snášeli? Mám za to, že tomu tak není!

Když se podíváme na Pavla, vidíme, že se nejdříve modlí. Nejdříve bojuje! Hledá Boží pomoc a uzdravení! Důvěřuje Bohu, že se nad ním smiluje. To je tedy *to první*, co máme slyšet a co máme dělat. Nejdříve máme bojovat! Nejdříve máme hledat Boží pomoc, posilu nebo uzdravení, nejdříve potřebujeme slyšet Boží odpověď.

Každé životní zastavení, každá zkouška či slabost je výzvou k modlitbě. Máme hledat Boží tvář a v důvěře prosit o Boží pomoc. Podle toho, co nám Bůh odpoví, máme jednat dál. I když je Pavlova zkušenost biblickým vyučováním a poukazem na to, jak Bůh někdy jedná,

neznamená to hned, že chce Bůh všechny vést dnes stejnou cestou jako svého služebníka kdysi.

3. „*Máš dost na mé milosti! Moc má v nemoci se dokonává*“

To další, co slyšíme z Pavlových zkušeností, je ujištění o tom, že Bůh je s ním stále, také tehdy, když musí snášet útoky zlého! Nikdy nemusíme pochybovat o tom, že je Bůh nablízku. Bůh je blízko také tehdy, když si připadáme opuštěni. On je s námi se svou milostí. A Boží milost to je všechno, to je to nejdůležitější, co v životě a ve službě potřebujeme. Té milosti, té Boží blízkosti je dost, i když nám připadá, že jí potřebujeme víc! Tak se tomu učí rozumět Pavel a my s ním.

A pak to další: Boží velikost, moc a sláva vynikne nejlépe u těch, kdo nemají dost odvahy, síly, naděje nebo pokoje. To je jasné. Jenže problém je v tom, že *my nechceme být slabí*. Chceme být silní také jako křesťané, také duchovně. Víme o tom z Bible, že máme žít vítězný život, mluvíme s lidmi o Boží pomoci, vysvobození a lásce a tak rádi bychom to dosvědčili příkladem svého života, ve kterém to všechno je vidět!!! Proto nemáme rádi svou slabost.

Svou sílu si ovšem dost často představujeme jako *nezávislost na svém Bohu*. Proto stavíme na sobě, na svých schopnostech, zkusíme brát nový život do vlastních rukou a divíme se, že se nám moc nedaří. – Naše slabost je ovšem výbornou příležitostí k tomu, aby v našem životě působil Pán Ježíš Kristus – jako kdysi v Judsku a Galileji v životech mnohých potřebných lidí! Aby se ukázalo, že On je živý a mocný Pán a že nežijeme z vlastních sil...

Jako Boží lidé jsme silní teprve tehdy a jen tehdy, když jsme slabí = když přiznáme svou slabost. Je to další protimluv, další paradox!

Ve víře - situaci slabosti nám připomíná vyznání „*Pane, věřím, spomoz mé nedověře!*“

V modlitbě – někdy nevíme, za co se máme modlit/neumíme se modlit. Když přiznáváme svou slabost, Bůh nám přichází na pomoc, pomáhá nám s modlitbou.

V zápase s hříchem – také zde tak rádi zkusíme vlastní síly a myslíme si, že na různá pokušení a tlaky stačíme. Pán Ježíš chce, abychom hledali sílu u Něho (Ef 6)

Ve službě – všechny biblické příběhy o Božích lidech ukazují, jak si Bůh našel takové lidi, kteří si uvědomovali svou nedostatečnost *anebo* je k tomu přivedl.

(*Mojžíš* – „*Kdo jsem já, abych šel k faraónovi a vyvedl Izraelce z Egypta?*“ *Nejsem člověk výmluvný, mám neobratná ústa a neobratný jazyk*“ (Ex 3,11; 4,10) *Gedeon* – „*můj rod je nejslabší, já jsem v otcovském domě nejnepatrnější*“ (Sd 6,15) ...*V obou případech Bůh odpovídá: Já budu s tebou... Učedník Petr také spoléhal sám na sebe, na svou odvalu, kuráž, věrnost. Musel se zklamat sám v sobě a poznat, že doopravdy stojí tehdy, když se opírá o Pána. Jinak zapírá, ztrácí odvalu, pochybuje...Saul - Pavel vložil své nejlepší síly a dovednosti do pronásledování křesťanů, aby zjistil, že stojí proti Tomu, kterému chtěl sloužit?! Teprve tehdy až kapituloval před Bohem, stal se Božím člověkem. Teprve až poznal svou slabost, nedostatečnost, mohl ho Bůh použít, a on sám poznal Boží moc a sílu!*)

Paul Tournier píše: „*Abychom se mohli své slabosti zbavit, musíme ji nejdříve přijmout.*“ Slabost překonáváme tím, že k ní řekneme „ano“, že ji přijmeme a že hledáme sílu u Boha.

„*Vždyť právě když jsem sláb, jsem silný!*“ (2K 12,10)

Nám se vůbec nechce do té nejistoty, do plné závislosti na Bohu. Chceme mít něco v ruce, proto se raději spoléháme na sebe a o Boží pomoc prosíme, když už sami nemůžeme! Když to nejde jinak, posílá Bůh zkoušky, zastavuje nás, dává nám poznat vlastní slabost, pocítit nedostatečnost, aby nás přitáhl k sobě blíž. Jenom tak můžeme dojít k rozpoznání: „*Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu!*“ (Fp 4,13) a radovat se z Božích skutků a zázraků! Bůh nás chce přivést k plné závislosti na Něm a na Jeho milosti.

Evangelium-příběh Ježíše Krista ukazuje, že Bůh je na straně slabých, opomíjených...Bůh svou zdánlivou slabostí přemáhá MOC ZLÉHO. Smrtí, zdánlivou porážkou Božího Syna, vítězí nad hříchem, d'áblem a smrtí. Touto cestou smrti starého člověka vede i nás k vítězství. (Iz 42,3 „*Třtinu nalomenou nedolomí, nezhasí knot doutnající*“) (Praha 17.6.2006-B.Kaleta)